



O ZI DIN VIAȚA LUI JOÃO, OMUL

*Pentru cei care cred, cuvintele nu sunt necesare;
Pentru cei care nu cred, cuvintele nu sunt posibile.*

Dom Ignatius de Loyola

În februarie 2005, Karen a îngenunchiat în fața Entității, recunoscătoare pentru iubirea profundă și pentru binecuvântările pe care le primise. El i-a luat mâna cu blândețe, în timp ce lacrimile începeau să-i curgă pe obraji. Trebuia să se întoarcă în America peste două zile. El i-a spus: „Vai com a bença de Deus, filha“ (Mergi cu binecuvântarea lui Dumnezeu, fiică). Apoi s-a întors către Heather și i-a spus: „Ce faci mâine, fiică Heather. Ți-ar face plăcere să însoțești 150 de oameni la cascadă?“

„Karen și eu plănuim să mergem la Itapaçi, orașul Mediumului João, să facem fotografiile pentru carte“, a răspuns Heather.

El strângea între dinți capacul pixului pe care îl folosea la scrierea rețetelor. Noi ne gândeam că putea să fi încorporat Entitatea doctorului Valdivino. Era un obicei pe care îl avea dr. Valdivino atunci când contempla. „Bine“, a spus el. „Mediumul João va fi acolo mâine. Voi cere altcuiva să însoțească fiucele la cascadă“.

Mai târziu, în aceeași zi, Maninho, un șofer de taxi, ne-a spus că Mediumul João îi ceruse să ne aducă acasă la el, la ora șase dimineața, în ziua următoare, fiindcă i-ar fi făcut plăcere să ne însoțească la Itapaçi. Eram emoționate că aveam ocazia de a petrece ziua cu Maninho, cu Mediumul João și cu soția sa, Ana. Ne așteptam să fie o privire revelatoare asupra vieții de familie a acestui om extraordinar.

Ne-am sculat în acea sâmbătă la cântatul cocoșilor și ne-am dus direct la Anápolis, unde locuia Mediumul João. Pline de entuziasm, plecaserăm cu o oră mai devreme, așa încât am oprit la casa lui Joachim. Îi promiseseam că-l luăm cu noi să-și viziteze mama, care locuia în Itapaçi. În tinerețe, Joachim și mama sa lucraseră la spălătoria familiei și livraseră haine pentru croitoria familiei lui João. Acum Joachim lucrează în Casă și vinde deserturi delicioase cu nucă de cocos. După regulile ospitalității din Brazilia, Joachim a insistat să ne așezăm și să servim o *cafézinho* (cafea neagră) dulce, înainte de a pleca.

Nu prea îndrăzneau să-l deranjăm pe Mediumul João așa devreme, dar a sunat telefonul și el ne-a întrebat ușor dojenitor: „E ora șase. Unde sunteți?“ Am convenit să ne întâlnim cu el pe drum, în mașina în care eram cu Maninho și cu Joachim. Așa cum vorbiserăm, în jur de ora șapte, o

autofurgonetă a trecut pe lângă noi claxonând. Ana era alături de el. Ne-a făcut semn cu mâna să-l urmăm, în timp ce a ieșit din șosea, oprind la o prăvălie cu nuci de cocos. Începea o zi minunată. Mediumul João o cunoștea pe bătrâna care vindea nuci de cocos și ne-a povestit despre soțul ei, care fusese tratat de Entități timp de mai mulți ani și care nu mai trăia acum. Mediumul João nu trecea niciodată prin fața prăvăliei fără a opri să cumpere o nucă de cocos și fără să-i vorbească. A tăiat câte o nucă de cocos necoaptă, verde, pentru fiecare dintre noi, și ne-am așezat la o masă, în prăvălia de la marginea șoselei, sorbind sucul cu arome delicate. Lichidul cețos-albicios nu este nici dulce, nici acru, și este foarte bogat în minerale. Mediumul João ne-a amintit virtuțile vindecătoare ale acestei băuturi, care este prescrisă de medicii din Brazilia în cazuri de deshidratare.

Următoarea noastră oprire a fost peste o jumătate de oră, la o prăvălie cu pepeni. A ales cu grijă un pepene roșu pentru noi, bătând cu încheieturile degetelor în câțiva, până când a auzit sunetul potrivit. Tăind pepenele minunat, ne-a dat fiecăruia câte o felie mare. Ne-am aplecat astfel încât sucul dulce să nu curgă pe mâinile și pe hainele noastre, ci direct pe pământ. Ne-a mai dat și alte felii. Așa cum spunea soția sa Ana, „E imposibil să ții regim alături de Mediumul João. Nu numai că-i place mâncarea, dar este întotdeauna o gazdă generoasă. Pentru el, mâncarea și mai ales mâncarea din belșug este un element esențial al ospitalității. Este și un bucătar excelent“.

A părăsit prăvălia cu pepeni, lăsând în urmă un nor de praf, iar noi am pornit după el. Aveam de mers vreo trei ore

până la destinație și a fost greu să ne ținem după el. Am oprit din nou la marginea orașului Itapaçi. Mediumul João ne-a dus la o casă din chirpici, cu pământ pe jos și cu mulți pui umblând liberi prin curte. Un bătrân ne-a urat bun venit și ne-a condus spre grădina de legume. I-a spus Mediumului João să se servească singur. Ne uitam la Mediumul João cum tăia cu briceagul, plin de avânt, legumele. Astăzi, era departe de enormele responsabilități ale Casei. A pus un braț plin de legume într-un coș, pentru ca bătrânul să-i spună cât costă.

Bărbatul a exclamat: „Te cunosc. Ești João de Deus (Ioan al Domnului). Am venit cu soția la tine. Trebuie să fie vreo douăzeci de ani de atunci. Arăți bine, nu te-ai schimbat“.

Mediumul João l-a înconjurat cu brațul și l-a întrebat: „Cum se simte? S-a vindecat?“

Omul și-a strigat soția. „Dumnezeu să vă binecuvânteze. Sunt complet vindecată“, a răspuns ea.

Mediumul João s-a îndreptat spre un cocoș și doi pui, care erau ținuți într-un coș făcut din nuiele, cerând să-i cumpere. Puii urmau să fie duși la ferma lui și lăsați de prăsilă.

Karen făcuse fotografii de când plecasem din Abadiânia. Atunci când Mediumul João a tăiat legume proaspete, acum câteva clipe, lumina spiritelor era clar surprinsă în apropierea lui. Când Karen a făcut o fotografie, în momentul în care el deschidea coșul, și alta în care Maninho prindea puii, trei globuri albe distincte puteau fi văzute plutind deasupra coșului.

Din punctul de vedere al unui șaman, Heather se întreba dacă nu cumva cele trei globuri luminoase erau sufletele

afectate ale puilor. Trauma provocată de închiderea într-un coș putea să fi fost amplificată. Era ca și cum cineva ar povesti un accident de mașină. Oamenii spun uneori că pot să se vadă pe ei înșiși de la distanță, după un accident. O parte a conștiinței lor s-ar putea să le fi părăsit corpul în momentul impactului, permițându-le să vadă scena traumatică de departe. Conform concepției șamanilor, este vorba de un mecanism de supraviețuire cunoscut sub numele de afectare (sau de pierdere) a sufletului și poate să apară atât la animale, cât și la oameni.

Am mers apoi cu mașina prin Itapaçi, un orașel cu bulevarde străjuite de copaci și cu biserici vechi. Mediumul João a oprit la casa părinților săi și ne-a arătat cu mâna trei case simple, într-o vecinătate familială tihnită. Mergând pe jos până la cea mai mică dintre case, el a pus mâna pe zid și a spus cu mândrie: „Aici am crescut. Karen, fă o fotografie. Sigur că nu mai arată așa cum a fost. După mulți ani, am reușit să o cumpăr și să mai construiesc alte două, pentru mama și tatăl meu“.

Pacu și Oswaldo Moura Machado l-au îmbrățișat pe Mediumul João. Erau prieteni din copilărie. Mediumul João i-a îmbrățișat cu dragoste pe fiecare și apoi a spus: „Omul acesta era mult mai înstărit decât mine. Atunci când ne-am întâlnit prima dată, tatăl meu era foarte sărac și noi abia aveam un acoperiș deasupra capului. Am început să lucrez în croitoria tatălui meu de la vârsta de șase ani. Pacu și cu mine ne duceam să luăm de la el rufe pentru spălat și apoi le duceam înapoi. Mulțumesc lui Dumnezeu că acum sunt cunoscut în toată Brazilia și am putut călători în multe țări ale lumii. Fără Mila lui Dumnezeu, nimic din toate astea nu

ar fi fost posibil. Nu aş fi putut cumpăra acest loc. Şi spun, chiar dacă am toate astea, nimic nu este al meu. Adevăratul stăpân a tot ceea ce am este Dumnezeu. Eu îmi îndeplinesc misiunea aici şi Dumnezeu mi-a dat mai mult decât aş fi putut visa vreodată”.

Fratele Mediumului João, Francisco, murise luna trecută şi João plănuise să petreacă sfârşitul de săptămână alături de cumnata sa Neusa, dar şi să ne arate casa. Ne-a invitat sub o terasă acoperită şi ne-a prezentat cumnatei sale. Ea pregătea masa de prânz într-un adăpost deschis, făcut din buşteni. Casa era o locuinţă simplă, cu camere mici şi cu pereţi albi. În camera de zi, erau fotografiile ale Mediumului João, ale familiei şi ale iubitei sale mame. Cele trei case aveau curtea comună şi erau unite printr-o verandă podită cu gresie. Casa cea veche era cam dărăpănată. Într-un colţ, era un rezervor cu apă rece şi o scândură pentru spălatul rufelor, elemente de bază ale caselor ţărăneşti din Brazilia.

Ana se apucase să spele legumele proaspăt culese şi să pregătească nişte gustări. A refuzat orice ajutor şi ne amuza întreţinând o conversaţie vie. Între timp, Mediumului João se relaxa în casa care îi plăcea atât de mult. Ne-a prezentat câţiva prieteni:

„Tânărul acesta este fiul lui Pacu. A lucrat la fermele mele şi la unele dintre proiectele mele. Este zidar şi constructor. Munceşte din greu să-şi câştige existenţa. O să modifice casa fratelui meu, unde va locui în continuare cumnata mea. Nu am fost înstăriţi, aşa cum cred oamenii. Am fost foarte săraci. Aici m-am născut. Sunt mândru de rădăcinile mele şi păstrez legătura cu prietenii mei din trecut”.